

České vysoké učení technické v Praze, Fakulta architektury
POSUDEK OPONENTA DIPLOMOVÉ PRÁCE

Jméno studenta: **Kryštof Haničinec**

Název diplomové práce: **Aquarium**

Oponent: **mgr Hubert Guzik, Ph.D.**

Častým úskalím práce interiérového architekta je komunikace s klientem. Diplomant se věnuje právě tomuto tématu. Nenavrhuje konkrétní produkt, ale pokouší se zodpovědět otázku, nakolik se designer má při navrhování bytu „nechat vést individualitou“ klienta, a nakolik designerovi může pomoci „analýza (...) současného obytného prostoru“ (s. 1/7), v němž klient žije. Tuto otázku považuji za mimořádně zajímavou a oceňuji, že se k ní diplomant dopracoval.

Práce sestává ze dvou hlavních částí, teoretické a praktické.

(1) Teoretická část rozsáhle definuje pojmy domov, teritorialita atd. Diplomant si je vědom, že tyto pojmy jsou v hledáčku řady vědních oborů, počínaje psychologíí a konče dějinami designu. Dále diplomant formuluje hypotézy ohledně toho, jak navrhování a komunikace mezi designerem a klientem mohou být v budoucnu ovlivněny nástupem umělé inteligence.

(2) Praktická část obsahuje rozbor deseti z celkem třiceti provedených rozhovorů, v nichž respondenti zodpovídali otázky na své stávající bydlení a bytová přání. Tyto rozbor jsou doplněny fotografickou dokumentací interiérů, jež slouží jako korektiv poznatků získaných rozhovory. U deseti respondentů pak diplomant vypracoval ideové návrhy bytů. Následná syntéza vede diplomanta zpět k zamyšlení, nakolik by se v procesu navrhování obytných prostor mohla uplatnit umělá inteligence.

Za kladné stránky práce považuji:

- (a) originálně formulovanou výzkumnou otázku a také obecné zamyšlení nad některými možnostmi a limity zapojení umělé inteligence do procesu navrhování;
- (b) zdůraznění, že v komunikaci s klientem je nutno vycházet nejen z klientovy stávající situace a jeho přání, ale také z jeho dosavadních zkušeností s bydlením;
- (c) vědomí toho, že deklarované představy klienta o budoucím bydlení mohou být v protikladu s jeho skutečnými přáními, což si vynucuje použití i jiných analytických metod;
- (d) dílčí závěry praktické části práce týkající se zejména: (i) korelace mezi hodnocením prostoru a množstvím vizuálních stimulantů v něm; (ii) doby obývání prostoru, po které se u respondentů dostavuje schopnost abstraktního zhodnocení kvalit tohoto prostoru.

Jakožto oponent musím zároveň poukázat na následující nedostatky práce:

- (a) byť diplomant sám zdůrazňuje komplexnost tématu, nevíme, v jakém rozsahu byla práce konzultována s odborníky z oblasti psychologie, sociologie, kulturní antropologie či dějin architektury (zároveň je nutno podotknout, že v roce 2020 byly tyto konzultace zásadně ztíženy či dokonce nemožné). Jako historik architektury nicméně mohu konstatovat, že kapitola věnovaná psychologickému dopadu sídlištní architektury na obyvatele opomíjí řadu relevantních výzkumů, vě. těch prováděných v Československu od osmdesátých let 20. stol. ve VÚVA;
- (b) v práci postrádám úvahu nad tím, které sociologické výzkumné metody by nejlépe umožnily uchopit procesualní charakter bydlení (např. metody zúčastněného/nezúčastněného pozorování apod.);
- (c) v práci postrádám strukturovaný analytický materiál (mj. rozsáhlejší přehled sociodemografických znaků respondentů, plné znění vzorových otázek apod.), které by lépe umožnily ověřit správnost závěrů výzkumu;
- (d) diplomant ve svém rozboru v podstatě opomíjí četné praktické stránky chodu domácnosti (zejm. neplacené domácí práce v podobě vaření, úklidu apod.);
- (e) práce je místy jazykově natolik neobratná, že to výrazně ztěžuje její pochopení. V textu se občas objeví zkratkovitě hodnotící soudy, které mohou působit až nekorektně.

Přes všechny tyto výtky práci Kryštofa Haničince považuji za kreativní a ambiciózní uchopení mimořádně náročného tématu. **Práci doporučuji k obhajobě a navrhuji pro ni známku „C“.**